

ИРЖИ МАРЕК МЪЖЪТ В ЧЕРНО

Превод от чешки: Ирина Къосева, 1980

chitanka.info

Никак не е чудно, че когато човек работи цял живот като кореспондент в съда и си пие бирата с детективите в пражката полиция, изведнъж започва да мечтае да бъде един от тях. Какво говоря: един от тях?... Те са такива добродушни и малко смешни чичковци, че човек, който е сведущ поне малко в тайнствата на детективските романи, чувствава в себе си потребност да бъде направо Шерлок Холмс и изобщо не може да бъде помамен от възможността да стане господин Роус или Бружек от пражката полиция. Такива мечти лелеех и аз и бях решил да използвавам първия възможен случай, за да се прославя.

Дойде и такъв случай, въпреки че изглеждаше почти безинтересен. Беше изчезнала една жена, съпруга на инженер от малка пражка фабрика, около четирийсетгодишна според снимката, която криминалната полиция предостави на журналистите. Тя не беше много хубава, така че никъде не я публикуваха. След това тая фотография се мотаеше из полицейските рапорти, всички стражари от всички окръзи я въртяха из пръстите си и клатеха глави. Никъде нямаше труп, на който да принадлежеше тая физиономия.

При подобен случай не може да се направи нищо друго, освен да се чака. Или всичко се слага при неизяснените случаи, или по някаква случайност жената се намира (в повечето случаи жива) и след това може да се напише кратка статия за успехите на пражката полиция. Защото пресата трябва да се отнася добре с полицията.

Но тогава аз бях млад, не ми се чакаше, пред себе си имах блестяща перспектива: или детектив с лула между зъбите и гениални комбинации в главата, върху която стои кариран каскет, или нашият старец ме потупва похвално по рамото и казва: „Млади човече, повишаваме би заплатата, това беше великолепна статия...“ Колкото повече мислех за тези две възможности, толкова по-ясно виждах, че има шанс да ги свържа в едно.

Така се отправих към вилата, в която живееше изоставеният и явно опечален съпруг на изчезналата дама.

Постъпих много обмислено. Отначало бързо и без да привличам вниманието, се разходих наоколо, после се прокраднах отстрани чак до оградата на градината така, че никой да не ме види. Първото наблюдение ясно показа, че из градината крачи някакъв мъж по риза и че на масата в кофа има бутилка бира, от която той отпиваше, докато

подрязваше розите. Беше горещо, затова и на мен ми се прииска бира, а когато с особено изискано примъкване стигнах до тухления стълб, на който се държеше оградата, аз си преглъщах слюнките. Господин съпругът не изглеждаше много опечален и очевидно бирата му харесваше, та не бързаше с работата си, беше над петдесетте и вече му се оформяше шкембенце.

Докато размишлявах как да постъпя по-нататък, някой ме потупа по рамото. Вцепених се, готов за коварно нападение. В тоя момент мъжът влезе във виличката и иззад гърба ми се обади женски глас:

— Да, това е той!

Зад мен стоеше възрастна жена и клатеше глава:

— Да, това е инженерът, дето му изчезна жената... Вестниците писаха за него. Те днеска пишат само за разбойниците. За порядъчния човек няма място в тях.

По тоя начин госпожата ясно показа, че е от порядъчните хора. Изкашлях се, не й казах, че съм от вестниците, само вдигнах рамене в знак, че аз не съм виновен за това положение.

— Познавате ли го? — попитах така, както питат дискретните детективи.

— Има си хас! — каза жената и вдигна вежди, като че искаше да каже, че го познава прекалено добре. — Аз съм съседката!

Само че в тоя момент мъжът отново излезе навън и погледна към нас, стори ми се, че леко се понамръщи. Нямаше как, свалих шапка и мълчаливо се сбогувах с жената. Тя закрета към дома си, а аз тръгнах към трамвайната спирка и проклинах съдбата, която ми попречи още от първия ден да установя заслужаващи внимание обстоятелства. Независимо от това началото не беше лошо.

Само че докато чаках на спирката, покрай мене мина момче с вестници и носеше вечерния брой, който излиза още преди обяд. Аз, разбира се, си купих конкурентното издание и за свой ужас в него намерих новина, която ми пресече дъха, да не говорим за надеждите.

„На брега на Вълтава в Троя бяха намерени дамска чантичка и шапка. Както беше установено, те принадлежат на жената, за чието изчезване ние съобщихме първи.“

Толкова бях поразен от тая новина, че изпуснах трамвая. Аз да се промъквам около оградата, аз да установявам отношения със съседката — а то да излезе обикновено самоубийство, вярно още не е доказано,

иначе съпругът нямаше да се мотае по риза из градината, нито да си пийва изстудена бира.

Моята некадърност изпъкна ужасяващо ясно, и то не само на детективското поприще. Старият имаше лошия навик да чете и другите вестници и намери ли в тях някоя новина, която ние нямаме, да свиква оперативки. Според него трябваше ние да съобщаваме всички новини. Можеше да се очаква, че ще ме наругае. Можеше да се очаква, че от мен няма да излезе дори детектив.

Вечерта, като отивах в дирекцията за нови новини (беше лято и вестниците изгладняваха за новини, а за съжаление в моята област обикновено не ставаше нищо), споделих своя голям неуспех със самия съветник Вацатко. Нищо друго не може да зарадва полицейския служител, както разказът за това, че някой се е набъркал в занаята и е претърпял неуспех.

Само че съветникът не се зарадва. Погледна ме внимателно и каза:

— Да, редакторче, сигурно е истина, че и сляпото пиле може да намери зърно.

— Не ви разбирам — промълвих аз.

— Е, сляпото пиле сте вие, а зърното... Засега го няма.

И сега не разбрах, но сърцето ми замръзна в развълнувано очакване. Да не иска съветникът да каже, че съм поне малко прав?

Съветникът ме улови за копчето и каза:

— Редакторче, аз ще ви дам един добър съвет за вашата частна детективска практика и хубавичко го запомнете. Когато дълго търсят някого и изведнъж на брега на реката се окажат неговата шапка и чантичка, въпросният човек изобщо не е в реката.

— А къде ще бъде?

— Да, това е въпросът, както казва на сцената оня принц Хамлет!

Къде? Къде? — питах се през целия път до дома и нищо не можах да измисля. Пак мислех за оня мъж, който пиеше бира в градината, мислех за неговата вила (жалко, че не беше така усамотена, както е в криминалните романи) и съвсем не без гордост си казвах, че съм имал верен нюх и че трябва да се разследва по-нататък.

За съжаление, когато на сутринта стигнах до вилата, ми стана ясно, че господата от криминалната ме бяха изпреварили, сигурно стават по-рано. На края на улицата стоеше кльощавият Роус и дори

приятелски ме поздрави. Мразек точно излизаше от съседната вила. Така че тук бях напълно излишен и можех да отида до редакцията и да чакам новини.

Лятна жега, народът е край реките или на Йевани (по-богатите на Ривиерата), а на нас не ни остава друго, освен от отчаяние да пуснем в ход изпитаната небивалица за това, как в Средиземно море акула разкъсала една чешка учителка или за това, че в Чешкобродския край е вилняла кълбовидна мълния, ударила е един пенсионер, прелетяла е през местната бакалия и е изплашила до смърт земеделеца Хикс Игрек. Читателите бяха свикнали с такива новини и може би усещаха липсата им.

На края на улицата аз изчаках за всеки случай Роус да се освободи и да ми каже какво става. Той не ми каза много нещо, просто не можеше, но аз и така разбрах, че днес господата правят това, което вчера аз започнах и не довърших, тоест вървят по моите стъпки, а това беше приятно чувство. Те, както се казва, установяваха обстоятелствата и събираха сведения от околната среда. Това бе неблагодарна работа, така както пчелите събират мед, господата приличаха малко на пчелички — летяха тук и там и носеха в дирекцията само капчици. Но все пак за ден, за два гърнето мед на масата на съветника започна да се пълни.

Така най-напред се разбра, че бракът на инженера не беше без слабости. Той имал весел нрав и понякога се връщал късно в къщи. Господжата много-много не се занимавала с него. Във вилата няма други наематели, но във вилните зони е по-лошо, отколкото в града, в града хората не забелязват кой при кого отива, докато тук съседите знаеха доста точно, че миналата година по това време инженерът си довел една блондинка, и то докато жена му била на лечение в Подебради. Само че господжата не фигурираше между подебрадските гости, което значи, че докато инженерът е бил с блондинката, жена му е била някъде на друго място. Дали е неуместно да се предположи, че по това време тя е била с някой брюнет? Общо взето, в тоя случай се очертава класически триъгълник, а всеки детектив знае как стоят нещата с триъгълниците.

— Дали в края на краищата инженерът не е убил жена си? — казах аз с глава, пълна с комбинации и варианти, и обхванат от детективски ентузиазъм.

— Никога не питайте така глупаво — любезно ми каза съветникът, — защото ще повлияете сам на себе си. Трябва ни още някакъв факт.

— За любовниците на инженера? Или за тези на жена му?

За всеобщо учудване новините, които разрешиха целия случай, дойдоха от другаде и нямаха нищо общо с галантните приключения. Сигурно защото детективите са улегнали мъже, обичат да пият бира и водят порядъчен семеен живот, така че нямат усет за романтичното.

Впрочем собствениците на съседните вили смятаха инженера за очарователен мъж и, разбира се, никой не го упрекваше за блондинката. И най-близката съседка — оная дама, която ме изненада да наблюдавам вилата и градината, — когато говореше за тия неща, само повдигна рамене. Според нея виновна за тия екстравагантности беше по-скоро изчезналата госпожа.

— Жената, господин комисар, трябва да се грижи за себе си. Както знаете, мъжът е като прелетна птичка.

Комисарят не каза нищо, тъй като беше мъж. Затова пък жената продължи:

— Аз не го упреквам за това. Но когато си близък съсед на някого, само ти си знаеш. Той никога не е бил идеален съсед!

Идеалният съсед няма да изкопае помийна яма близо до беседката на съседа си. Идеалният съсед старателно пръска дръвчетата си през февруари, за да не се размножават вредителите. Инженерът обаче беше изкопал смрадлива яма на неподходящо според съседката място и не пръскаше дръвчетата си. Това, че червеите ще ядат неговите овошки, изобщо не пречеше на съседката, но ѝ пречеше това, че после гадините ще нападнат и нейните дръвчета. Но когато някой запали печката точно в деня, в който съседката е простряла в градината пране, което е избелвала грижливо вече два дни, това е вече най-груба неделикатност. А може и да е напук, сега в тия горещини! Господата сигурно знаят как сладко се спи в току-що облечена в избелени кальфки завивка!

— Кой ден беше това? Можете ли да си спомните кога сте избелвали прането? А ако погледнете календара?

Жената не можеше да си спомни точната дата. Беше скоро — миналата или по-миналата седмица.

— След 15 август ли беше? (От тая дата инженершата беше в неизвестност.)

— Разбира се! На петнайсети синът ми замина на почивка и аз оставих прането за времето, когато няма да е тук, най обичам да пера сама. Значи, е било на седемнайсети, господи, как минава времето!

После жената каза още, че когато прането се избелва в градината, издържа по-дълго и че е срамота, когато някой още от сутринта започне да гори някакви хартии или бог знае какво, та имало страшни сажди.

— Още от сутринта ли? — учудиха се господата. — И през целия ден?

— Ами, само сутринта. Трябва да кажа, че после престана. Но все едно — прането ми беше цялото черно.

Незабавно беше издирена фирмата, която доставя гориво във вилата на инженера. Фирмата „Я. Небески и сие“ съобщи, че брикети били доставени в края на май и че били два тона и половина. Това количество било точно за една каруца, втората, както всяка година, трябвало да докарат през есента. Не че мазето е малко, но инженерът винаги искал две доставки, така заплащането е по-лесно. Инженерът е отличен и постоянен клиент!

— Спомняте ли си дали през май, когато са докарани брикетите, мазето е било празно?

— Според носачите е било празно, но да се закълна не мога, може някъде да е имало останали брикети.

На края за инженера пристигна една лека дискретна кола и го откараха в криминалната.

— Поддържате ли първоначалното си твърдение, че вашата съпруга Ана, родена в Хостомице, е напуснала дома си на 15 август.

— Не зная кога си е отишла, но от този ден аз не я видях в къщи. Затова подадох молба.

— А защо два дни след това сте палили печката?

Инженерът замига бързо.

— Не съм палил нищо!

— Но ние знаем, че сте палили, и можем да ви докажем това със свидетели.

— Щом като смятате измислиците на съседката за истина — моля!... Тая дъртофелница ми трови живота вече дълги години — каза

инженерът намръщено.

Докато те се забавляваха така в мрачната стая с едно-единствено жълто бюро, където миришеше на евтин тютюн, докато тежкото мълчание беше прекъсвано само от бръмчащите мухи и инженерът имаше на разположение чаша вода от чешмата вместо изстудена бира, трима силни мъже изнасяха брикети от мазето на вилата и ги товареха на една каруца. После пълната каруца замина на кантара.

— Йозефе — говореше тогава детективът Мразек на своя другар, — не бих искал да съм на мястото на стария. Само каква ще бъде сумата за това пренасяне. А ако е било празно, спокойно могат да я прехвърлят на негова сметка. И такива провали е имало, приятели!

Само че на кантара се установи, че липсват 350 килограма брикети.

Известията от метеорологическия институт ясно говореха, че топлото време, прекъсвано от слаби бури, трае от май. Не е за вярване, че е трябвало да се палят печки. Още повече че за кухнята и пералнята във вилата се купуваха кафяви въглища. В банята имаше газова печка и дори и през зимата в нея не се палеше огън. Значи, през юни, юли и половинката на август инженерът бе изгорил 350 килограма брикети. А според показанията на свидетелката той бе палил печка точно след петнайсети август.

В полицията нощта минаваше уморително бавно. Беше горещо, през отворените прозорци в стаята влизаше ехото на улицата, а някъде отдалеч идваше дори музика.

„От Стрелецкия остров е — казваше си съветникът Вацатко. — Добре се прекарва там.“

Между въпросите, които задаваше на уморения инженер, той се ровеше из десетки рапорти и съобщения на своите хора. Мнения на съседни, мнения на шефа на фабриката, в която инженерът работеше, сведения за неговото пребиваване извън Прага... Все излишни неща. Единственото ценно нещо бе бележката от кантара.

Съветникът разглеждаше пръстите си, пожълтели от тютюна. Той имаше опит и знаеше, че е на вярна следа. Мъжът отсреща беше на края на силите си.

Някъде удари полунощ. Дългите удари на камбаната прозвучаха тъжно и тържествено.

— Е, какво, господин инженер, не искате ли да си признаете? Самопризнанието ще ви се смята за смекчаващо вината обстоятелство. Винаги е от полза пред съда. Та вие сте убили жена си!

Инженерът не каза нищо. Той наведе глава и го отведеха.

Мъртвият сезон се проточи. Още в сутрешния брой аз отпечатах следното.

„Загадъчното изчезване на жената е изяснено. Сянка на престъпление над усамотената вила.“

Вечерните вестници нападаха яростно:

„Убил жена си и я изгорил в котелното.“

„Убиецът разрязва жертвата си.“

„За колко време изгаря човешкото тяло? Жестоко убийство в усамотената вила!“

„Триумф на пражката полиция.“

Тази година август беше хубав! Всички местни кореспонденти веднага прекратиха отпуските си, вестниците се разграбваха, новината за изядената от средиземноморска акула учителка, както и за кълбовидната мълния над Чернобродско това лято изобщо не се появиха. Вестникарските колони бяха заети с убийството.

Лицето ми излъчваше величие. Моето предчувствие се оказва вярно. Разбира се, само предчувствие не стига, но и то не е за пренебрегване. Аз показах решително повече талант от своите колеги. Дори само това възвисява човека.

Съдебният процес — това е времето на съдебния кореспондент. Тогава се разбира колко струва той. Защото работата не е само в това, да запишеш думите на защитата или на прокурора; кореспондентът в края на краищата има възможност за творчество: да обрисова колоритната обстановка в съдебната зала, тълпата из коридорите, да спомене за съдебните заседатели, да сподели какво мисли обществеността, да прибави и своите размисли и да покаже усет за драматична ситуация.

Процесът се проведе през октомври. Дните бяха мрачни. Влизайки в съдебната зала с измокрени обувки, човек просто не

можеше да повярва, че е било жарко лято и че в градината на тая вила е стояла изстудена бира...

Всъщност инженерът беше сглупил, че направи това през лятото. Ако беше зима, никой нямаше да се сети за неговия трик. През зимата той можеше да пали печката, когато поиска.

Само че той се скарал с жена си точно през лятото, на четиринайсети август. И я ударил с първото нещо, което му попаднало подръка. Тъкмо се канел в тая суша да поразкопае земята около лобелиите и огнените върбинки, а това се прави най-добре с гребло. Изобщо не мислел, че с него може и да се убива. Ударил жена си, която започнала да го укорява, че се върнал чак сутринта, въпреки че самата тя през миналата седмица не се прибрала цяла нощ... Единствен удар... И никъде нито капка кръв... После я смъкнал долу в пералнята и се замислил какво да прави.

Да я закара някъде? Да я зарови в градината? Не става — ще го забележат. Да я изгори... Единственият начин — да я изгори! Пепелта и неизгорелите кости после заровил, но от човека не остава кой знае колко. Вършел това през нощта, но на втората нощ се забавил и довършил през деня.

Идват свидетели, дълга поредица от свидетели, идва и съседката. Обръща се към обвиняемия с ненавист, а той също я гледа с нескривана злоба. Всяка вечер в редакцията чукат машините. Сутринта с кафето си хората имат онова, което искат. Подробни новини за това, как обвиняемият преbledнял, когато в залата влязла свидетелката Кобосилова...

Само че в дългите и изчерпателни новини нещо липсваше. Сигурно защото никой не го беше забелязал. Само аз... Навярно действително е трябвало да стана детектив, имам някакъв особен наблюдателски талант.

Съвсем сериозно: защо само аз забелязах този човек?

Той беше слаб, носеше отдавна излязъл от мода редингот, редовно се опитваше да се добере до първите редове. Следеше много внимателно какво става в залата. Обществеността невинаги е внимателна, тя се интересува само от сензациите: когато обвиняемият рухва, когато е поставен срещу свидетелите, когато говори неговият адвокат. Но господинът в черно (нека го наречем така) следеше всичко с необикновено участие. Дори от време на време си записваше нещо.

Когато обвиняемият разказваше как е зареждал парното, по лицето на мъжа в черно се появи странна усмивка.

Полазиха ме тръпки. После той започна да записва, бръчкаше чело, въртеше глава и беше много неспокоен.

В криминалната полиция аз бях, както се казва, като у дома си и имах свободен достъп при съветника. Но в съда не бях така известен. С удоволствие щях да съобщя за този човек, но не знаех на кого. Колкото повече го наблюдавах, толкова по-сигурен бях, че става нещо странно. Изобщо престанах да следя какво се говори в съда и непрекъснато гледах своя човек. Той имаше бледи ръце, остър нос и редки, грижливо сресани назад коси, приличаше на много акуратен счетоводител. Към черните си дрехи носеше и черна вратовръзка, като че идваше от погребение.

На следващия ден в почивката аз се смесих с тълпата, търсех го. Щях да го помоля за огънче, щях да подхвърля няколко думи, на всяка цена трябваше да се запозная с него. Само че дори и в почивките той не излизаше от съдебната зала. Винаги чакаше да доведат обвиняемия, чакаше после да го отведат. Внимателно разглеждаше инженера. Понякога вдигаше ръка и се опитваше да привлече вниманието му. Беше като пратеник от оня свят: изглеждаше, че иска да каже нещо много важно на човека, който бе убил и нарязал собствената си жена.

Когато написах обичайното съобщение за вестника — имах на разположение две колонки, но шефът, ми каза, че ще съкрати новините от парламента, ако ми трябва повече място — и се замислих на спокойствие за целия случай. Ясно беше, че съдът се движи в отъпканите коловози. Имаше всичко: разследването на полицейския апарат, съвършено обвинение, признанието на обвиняемия, свидетелските показания — нищо не липсваше. В крайна сметка историята беше доста скучна и вместо три дена съдът можеше да продължи само три часа.

Всичко се подразбираше. С изключение на мъжа в черно! Тук беше, винаги беше тук, гледаше обвиняемия, водеше си бележки... Направо бе невероятно, че никой не му обръща внимание, че никому не бе чудно държанието му! Но кой трябваше да му обърне внимание? Председателят на съда? Той си имаше своя голям случай и бе доволен, че всичко върви като по ноти. Държавният прокурор имаше приготвена реч, в която до безкрайност щеше да се повтаря гърмящото изречение

за нечовешкото насичане, и защитникът още отсега нямаше никакъв шанс за успех. Никой не бе развълнуван. Щеше да бъде дадена най-високата присъда — доживотен затвор, — защото все едно президентът нямаше да подпише смъртно наказание и съдът знаеше това и нямаше да се затруднява с излишни съвещания. А може би съдебните заседатели щяха да дадат 25 години заради някои смекчаващи обстоятелства. Все пак жена му го бе лъгала и съдебните заседатели можеха да се оставят да бъдат убедени, че изведнъж му е дожаляло за всичко. Всъщност той не бе искал да я убие, ударил я бе от гняв.

И този напълно привичен порядък беше нарушен от мъжа в черно!

Е, само в моите мисли, защото останалите не го забелязваха. Просто аз съм избран да бъда приемник на Шерлок Холмс, това е съвсем сигурно. Така както един ден преди полицейския апарат разследвах във вилата, където наистина бе станало убийството, така и сега предчувствувах, че тук нещо не е в ред.

Цялото си внимание посветих на мъжа в черно. Следях го с часове. А когато процесът свърши, бях принуден да тръгна след него.

Но сам нямаше да успея. Нямах никакви пълномощия! Трябваше да предупредя полицейския апарат.

Господа, открих крайно подозрителен индивид, който се е промъкнал в съдебната зала и внимателно слуша целия процес. Защо го слуша? Това е ясно — иска да разбере как стават тия неща. Исква да се научи. Затова Си води бележки. Затова така попива всяка дума, която се отнася до най-гнусното деяние — изгарянето на човешкото тяло.

Господа, дайте ми пълномощия...

Или по-добре: Елате с мен и арестувайте тоя злодей, преди да извърши нещо такова! Сигурно вече знае достатъчно, за да се предпази от грешката, която е допуснал пълничкият инженер. Вече знае как стават нещата. И е есен, чувате ли, господа? Може да пали каквото иска, без да бъде подозрително!

Само че какво ще стане, ако отида при съветника и му кажа това? Ще ме погледне и ще каже:

— Редакторче, как може полицията да арестува човек, който засега не е направил нищо?!

Открих — о, ужас! — голям недостатък на полицията: не може да вземе навременни мерки.

На третия ден процесът трябваше да свърши и аз с нетърпение чаках дали тоя човек ще дойде отново. Или вече знае достатъчно?

Дойде.

В своя допотопен редингот, с изтъркана чанта под мишницата, угрижено бледо лице, редки, акуратно сресани назад коси... Беше тук и се буташе към предните редове.

Докато прокурорът говореше и подробно описваше как обвиняемият е изгорил трупа, мъжът в черно направо подскачаше и на моменти изглеждаше, като че ще вдигне ръка и ще поиска думата. При защитната реч той съвсем не прояви такъв интерес. Само дето няколко пъти си изтри носа, очевидно беше развълнуван. Но защо ще бъде развълнуван, когато това не го засяга?

Присъдата беше точно такава, каквато очаквахме, вече имахме усет за тия неща. Двайсет и пет години не е шега работа, това е една малка вечност. Като излезе, ще е на седемдесет и седем години... Само че от затвора старци не излизат. С една дума — до края на живота.

Обвиняемият изслуша присъдата с наведена глава. После наистина всичко свърши и когато го отвеждаха, мъжът в черно стана, промъкна се отпред и очевидно се опита да извика нещо на осъдения. Той наистина вдигна глава, но или не позна мъжа, или изобщо не го познаваше... Надзирателят хвана мъжа в черно и настоятелно му обясни, че тук такива неща не се търпят.

Залата се изпразни бързо. Мъжът в черно не си отиваше. Седеше на края на дълга редица от седалки и очевидно дълбоко се беше замислил за нещо.

Не ми оставаше нищо друго, освен да действам. Сега или никога...

— Господине, господине, вие очевидно се интересувате много от тоя случай!...

— Да — каза мъжът и ме погледна. Имаше бледи воднисти очи, които никога не се усмихват.

— И защо? Какво точно ви вълнува в него?

Разсилните дойдоха да почистят, трябваше да излезем. В коридора мъжът се спря:

— Невероятно нещо. Тук (и той почука по бележника си) си записах всичко. Невероятно нещо...

Той извади носна кърпа от джоба и си обърса носа.

— За изгаряне на жена си тоя инженер е употребил 350 килограма брикети — размер на орех II, средно качество. Той е... гений.

Не разбрах какво е отношението между брикетите средно качество и гениалността на убиеца, изгорил жертвата си в котела на парното отопление.

— Ние, господине — говоря от името на Дружеството на привържениците на кремацията, — изразходваме за изгарянето на едно тяло 600 килограма брикети, първо качество, орех I. Ако можеше тоя човек да ни каже как го е направил, разбирате ли колко ще спечели дружеството?

Така аз не станах детектив и си останах обикновен съдебен кореспондент.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.